

Věnováno všem přátelům vlků a vlkodlaků

La Loba Ante Portas

1. kapitola - Lov začal

Jediná lampa, která na Ruské ulici svítila, líně osvětlovala silnici a zaprášené domy. Všude bylo hrobové ticho, až na hudbu, která šla z rádia v jednom domě. Rádio hrálo i přes pozdní hodinu. Ruská písnička zněla tichem a narušovala klid noci. Okna domů jako by zářila podivnou modrou září, bystřejší pozorovatel si ale mohl všimnout, že jde jen o světlo měsíce, které se odráží od skla oken. Úplněk byl dnes opravdu jasný a osvětloval dění ve městě. Do hudby z rádia najednou zazněl ženský křik. Po do té doby tiché ulici se hnala nějaká žena, v obličejí úplně bílá. Ve tváři se jí zračila nevyslovitelná hrůza. Na sobě měla modrou bundu, na které bylo bahno, kalhoty ženy také nesli stopy špíny. Ruce poškrábané a od krve. Žena se prohnala ulicí, zakopla a upadla. Z jedné boční uličky vyskočil podivný tvor. Světlo úplňku osvětlovalo zvíře, které nejvíce připomínalo vlka až na velikost a na triumfální výraz.

Tlama zvířete byla roztažená skoro jako v divokém úsměvu. Zvíře si s radostí poskočilo jako kůzle na louce a běželo za ženou. Ta mezitím umírala strachy. Opatrně ale rychle se zvedla ze země a utíkala dál. Byla na konci ulice, když jí stvoření dohonilo. Mohutným skokem skočilo na ženu a ukončilo její útěk. Obličejem dopadla přímo na zem a rozbila si nos. Na vteřinu zahlédla i cákanec rudé krve, na sněhu pod ní. Poté otočila hlavu ke zvířeti a vykřikla: Táhni loup-garoue, zvíře však neposlechlo a mohutnou tlapou zatlačilo na záda ženy. Oběť tiše zaúpěla, páteř začala pod tímto zacházením protestovat velkou bolestí. Zvíře s krutým potěšením tlačilo stále silněji na záda své oběti. Dobře vědělo že mu žena neuteče. Rádio v domě na touto dvojici hrálo dál, nikdo nevěděl, co se odehrává na špinavé ulici. Bestie dokončila to co započala, roztáhla mohutnou tlamu a ženu připravila o život. Tesáky se zabořily do krku ženy, teplá krev stékala zvířeti po tlamě. Bestie se rozhlédla, a když zjistila, že jí nikdo nesleduje, začala své krvavé hody. Tlama a zuby začaly trhat ženu na kusy, cáry oblečení

ležely na ulici. Bestie roztrhala bundu i oblečení pod ní a ukousla ze zad kus masa. Mrtvola byla brzy spořádána. Netvor se po tom odplížil do tmy, jeho kroky byly klidné a pomalé. Nikdo by do tohoto tvora neřekl, že před chvílí zabil a spořádal mladou ženu. Moskva v tu noc poznala začátek nové éry. Začalo pomalu sněžit, po zabití ženě tančili sněhové vločky, jako by chtěly schovat důkazy řádění zatím skoro neznámého tvora. Stopy, která nechala bestie, brzy zapadaly sněhem. 5 hodin trvalo, než někdo mrtvolu našel. Boris Vasilijev vycházel z domu, aby jel do práce a našel mrtvolu před svým domem. Okamžitě zavolal policii.

Vlkodlak byl už v tu dobu opět v lidské podobě a vybíral další oběti!

2. kapitola - Lvice

Na druhém konci města se právě probudila mladá žena jménem Lena Maller, přešla k oknu a roztáhla závěsy. Byla ještě noc, a tak bylo na ulici liduprázdno. Měsíční paprsky prošly oknem a zalily ženu světlem. Neklid, který z ženy přímo sálal, neměl vysvětlení. Pohledy z okna nenašly na chodníku ani na silnici nic nezvyklého. Lena zvedla hlavu a podívala se na střechu protějšího domu. Na střeše seděla lvice a dívala se přímo do okna. Zvíře se pomalu zvedlo, protáhlo se a jedním ladným skokem se řítilo přímo proti ní. Lena zakřičela, stvoření už ale letělo přímo skrz zavřené okno. Střepy z okna pokryly všechno okolo. Podivné stvoření proletělo vzduchem a strhlo ženu na zem. Lena neměla nic na obranu, a tak bušila do stvoření zatatými pěsti. Lvice se nenechala vyrušovat, rány jí nezpůsobily skoro žádnou bolest. Křik ženy a zvuk tříštícího skla ale způsobil rozruch. Staré dřevěné dveře se rozletěly dokořán a do

místnosti vrazil přibližně třicetiletý muž, proběhl místností a skočil po lvici. Šelma chtěla uskočit, ale příliš dlouho se zabývala svou kořistí. Muž se příliš nezabýval svým soupeřem a praštil tvora do hlavy, žena mezitím sáhla pod polštář na posteli a vyndala odtamtud pistoli. Rána ale nedopadla tam kam měla, kulka trefila soupeře do levého boku. Lvice vyskočila na okno a rychle zmizela ve změti domů. Opět přišlo tíživé ticho. Matt by ho ale spíše popsal jako klid před bouří, nebo jak se to říkávalo v České republice. Kdysi to slyšel v Praze a docela se mu to přirovnání líbilo. Lena si rezignovaně sedla na postel a zbraň rychle zastrčila zpátky pod polštář. Muž jménem Matt Maller právě vyhlížel z okna, když za ním zazněl dotaz: Jak dlouho to ještě bude trvat? Věděl na jaké téma se tato otázka obrací, o to pomaleji mu trvala cesta od okna k jeho ženě. Lna její postavě to už začínalo být vidět. Její manžel si pomalu sedl vedle ní.

„Skoro všechny dlaky jsme už vyhubily. Lvice mohla být už snad poslední, zítra nechám to okno spravit.”

Rychle vstal a odešel z místnosti. Po posledním boji s nejhroším druhem dlaků se i s Lenou nastěhovali do jednoho domu, který patřil jejich rodu. Rusko se ukázalo jako dobrá volba do doby, než se začaly ukazovat zatím žijící zbytky dlaků. Lesy ukrývaly vlkodlaky před zraky lidí, a tak mohli vyrážet na lov kdykoliv se jim zachtělo. Matt se sám vypravoval do lesů jak to jen šlo, ale před svou ženou o tom mlčel. Noc ale neukrývala jen vlkodlaky, útok podivné lvice znamenal něco horšího. Léky Sesterstva sice jeho i jeho ženu vyléčily, ale nevléčeny zůstaly stovky vlkodlaků, kteří chtěli pomstu. Chtěli odvetu za četné porážky a za mrtvé v jejich řadách, bylo jedno, zda šlo o vlkodlaky nebo jiné bestie. Jeptišky jim sice přísahaly, že další lov obstarají samy, ale zatím to vypadalo, jako další. Našla ho u malířského plátna v obývacím pokoji. Kresba, která vznikala, se dala s klidným pocitem označit jako

depresivní, ale svým způsobem krásná. Lena hodnotila podle toho, co bylo zatím na plátně vidět. Největší část obrazu zabíral měsíc v úplňku a útes u moře. Na útesu stála nějaká mladá žena, připravena skočit do mořských vln. Obličej zračil úzkost a beznaděj

Lena si sedla na křeslo a dívala se na svého manžela. Obraz, který před jejíma očima vznikl, byl jeden z mnoha, které už od manžela viděla. Rusko mělo tři galerie, ve který Mattova díla vystavovali a kde je prodávali. Do ticha náhle zaznělo cvaknutí zámku a zvuk otevírajících se dveří. Do nevelkého pokoje vešel Adam Petrov, malý muž z černými vlasy a hlubokým hlasem. Nesl dvě černé tašky, které bez nějakého vysvětlení položil k nohám Matta.

3. kapitola - Sesterstvo

Řím nebyl tak klidným místem, jak si mnozí lidé mysleli. Na ulicích vládl klid, který mohl vyvolat iluzi, ale kde byla pravda? Po jedné z podzemních chodeb pod městem zněly rychlé kroky. Neznámá postava v černém, dlouhém plášti rychle směřovala ke svému cíli. Kroky skončily, bylo slyšet nějaký zvuk, a místnost, která se dosud skrývala ve tmě, pohltilo světlo.

Někdo nebo něco začalo lomcovat těžkými řetězy. Pohled ženy, která se do této doby skrývala pod pláštěm, padl na stvoření, které bylo podobné obrovskému vlku. Vlkodlak se zmítal ve svých poutech a snažil se z nich dostat. Pokusy dostat se na svobodu byly zatím marné. Náhle se jeho oči zaměřili na jednu hrubou zed. Kostí netvora se začaly přesouvat, tělem bestie projel třes. Srst začala mizet a obličej se zkroutil do nových tvarů. Nabírali více lidskou podobu i když by se jen stěží dali nazvat pohlednou. Tvor se proměnil

do podivné chiméry. Napůl člověk a napůl vlk s tmavě hnědou srstí. Jenom v této podobě mohl mluvit. Přes černé rty přešel příkaz.

„Otevři ta pouta! Otevři ta pouta a přežiješ!“

Ženina ruka se pomalu začala sunout k poutům. Oči nabraly skelný výraz. Do sklepního vězení ale vešel další člověk.

„Evo, potřebujeme vás.“

Žena sebou při zaslechnutí svého jména trhla. Hlas vlkodlaka ji spoutal. Moc bestie byla velká a dokázala nepozorného člověka donutit k čemukoliv. Jen málo bestí něco takového svedlo. Pomalu šla za mužem, který ji oslovil. Vězeň se za doprovodu praskání kostí opět proměnil do zvířecí podoby. Mohl se přeměňovat, jak chtěl, ale pouta držela stále pevně. Velkými čelistmi začal útočit na řetězy, nic se ale nestalo. Rány začaly dopadat i na úchyty ve stěnách. Jeden z nich náhle se zaskřípěním povolil. Zvíře nejdřív nevěřilo svému štěstí. Tolik let se snažil

osvobodit a najednou jeho naděje mohla opět vzplanout. Teprve teď se mohl vlkodlak vztyčit v celé své výši. Mohutné svaly se napnuly, jak se zvíře připravovalo na další úder. Svoboda se blížila, i když volnosti bránil ještě jeden řetěz. Vlkodlak zavyl a pokus o osvobození pokračoval.

**

Adam bledou rukou ukázal na tašky, které přinesl, a stále neřekl ani slovo. Matt pomalu přešel k muži a rozepnul zip. Uvnitř byla tři vlkodlačí štěňata, někdo jim podřezal krk.

Lena se šla na štěňata také podívat. Mrtví vlkodlaci se po smrti proměňují do lidské podoby, ale tady se muselo něco stát.

Adam se stále k odpovědi neměl, jen podal Mattovi nějaký dopis a vyšel ze dveří.

4. kapitola – Vlk a opilec

Po jedné z tmavých uliček Moskvy šel osamělý muž. Podle vrávoravé chůze šlo odhadnout pouhým pohledem, odkud muž jde a v jakém stavu se nachází.

Prázdna láhev dopadla na zem. Opilec se musel opřít o zeď, aby se vůbec udržel na nohou. Na hranici světla a stínu se mihlo něco velkého. Oči se marně snažily zaostřit do těch míst. Měsíc ale nechtěl zradit tvora, který se plížil v jeho záři. Člověk si sedl na zem a jen se omámeně díval na tvora, který šel přímo proti němu. Dravec podobný vlku šel přímo k němu. Žádné schovávání, žádné pokusy o skrývání se ve tmě. Jeho jistota o polapení kořisti byla natolik velká. Vlčí tlama se líným pohybem zabořila do břicha člověka. Mohutné tesáky se prodraly masem,

aniž by se setkali s odporem. Muž hlasitě vykřičel svou bolest. Bestie přerušila hostinu a sledovala poslední záchvěvy umírajícího. Tělo jako by se nechtělo se smrtí smířit. Vlkodlak si sedl přímo proti opilci a díval se mu do očí. Baval se jeho už předem prohraným bojem. Hned jak život vyhasl, mohla hostina pokračovat. Zbytky těla zůstaly na místě. Cílem lovce nebyl tento muž a noc ještě mohla přinést více.

**

Daleko odsud Matt v rukou držel dopis od muže, který mu vždy pomohl. Tentokrát mu ale nepomohl ani trochu. Záhad přibývalo a řešení nikde. Otevřel obálku a vyndal list papíru, který už měl něco za sebou.

Posílám vám můj poslední úlovek. Vlkodlaci vraždí stále víc a stále žije jedna bestie, jejíž rod vám něco říká. Ani 200 let nestačilo na její vyhubení. Řím není město plné světla, právě naopak. Za tlustými zdmi se tam skrývá

víc, než myslíte. Sesterstvo, na které jste už narazil, skrývá jednoho z nejstarších vlkodlaků, co existují. Ta bytost se jmenuje Fenris. Je to jeden z prvních vlků. Sesterstvo ho zkoušelo vyléčit, ale nic na něj nezabírá tak, jak by mělo. To, co jiné vlkodlaky porazí, má na Fenrise opačný účinek. Eva tuto bestii skrývala ještě se svými nejuvěrnějšími. Přišel čas, kdy musí být zabit, aby se zlo nevrátilo ještě silnější než předtím.

Tara

Matt dopis zastrčil do kapsy u kalhot. Lena nemusela nic vědět. Tohle si vyřeší sám. Už jednou přicházely vzkazy od neznámé ženy a on málem nepřežil. Anette byl tvor, který se přeměňoval z ženy do kočkovité šelmy. Tara mohla být ještě něco horšího.

Muž rychle vyšel z místnosti, aniž by Leně věnoval aspoň pohled. Přešel do svého pokoje a začal si balit věci. Taška s vlkodlačími štěňaty zůstane zatím v domě. Na celnici by se velice divili, kdyby obsah našli. Jeho žena ale už dokázala, že ji nikdo obcházet nebude. Stála mezi dveřmi s pohledem, kterým by byla schopná založit lesní požár. To opravdu nevěstilo nic milého.

Ženiny rty se stáhly do úzké čárky. Oči nabraly výhrůžný lesk.

Matt ji obešel s taškami v rukou a chtěl vyjít z domu. Lena ho ale ještě dohonila a zeptala se na to, co jí nechtěl říct.

„Co se děje?“

Otázka ho udeřila do zad. Muž neodpověděl a vyšel za dveří. Adam čekal venku u auta. Černé terénní auto, zaparkované hned vedle domu. To vyvolávalo v hlavě vzpomínky na roky plné krve a vlkodlaků. Doba války s tvory, co se skrývali neprostupných lesích ale i přímo mezi nic netušícími lidmi. Tyto časy

se možná brzy vrátí, možná až příliš brzy. Lena zůstala stát u dveří, bez vysvětlení zůstala sama. Mohla se jen dívat na záda svého manžela.

Tara stála ve své zvířecí podobě na střeše a sledovala Matta. Sama ani nevěděla, proč to dělá, měla toho muže zabít hned při prvním setkání. Místo toho ho ale varovala a pomohla mu přežít. Musela ale porazit Fenrise a sama by to nedokázala. Sesterstvo ho neudrželo a bestie opět byla mezi lidmi. Viděla, jak se vlkodlak vyřítit ze sklepení, on si jí ale nevšiml. Matt nasedl do auta a rychle jel k budově, kde sídlilo Sesterstvo. Musel zjistit, jestli je všechno v pořádku. Pokud Fenris dokázal utéct, mohl napáchat nesmírné škody. Kola auta se ze zaskřípěním zastavila. Matt rychle vylezl z auta a blížil s k nenápadným dřevěným dveřím. Prudce na ně zabušil a čekal na odpověď. Ozvala se série kovových cvaknutí, která dokazovala, že dveře nejsou tak křehké, jak by se mohlo na

první pohled zdát. Otevřela mu jeptiška, kterou ještě neviděl. Z čepce jí vylézaly zrzavé vlasy, hnědé oči si muže měřily pozorným pohledem. Matt se představil a mohl vejít dovnitř. Udělal jen pár kroků, když se za jeho zády ozval známý hlas. „Vracíte se k nám Pane?“ Muž se otočil a usmál se, nic se tady nezměnilo. Nechtěl se ale vzdát tak snadno. „Co všechno mi můžete prozradit o Fenrisovi?“ Eva se musela opřít o zeď, aby nespadla na zem. Matt viděl, že se jí podlamují kolena.

„Jak jste se dozvěděl o té bestii?“

Zeptala se rozechvělým hlasem.

„Na tom nezáleží! Jak jste mohli nechat něco takového na živu? Je to to nejhorší zlo, první vlkodlak. „

Zazněla jeho prudká odpověď. Eva se ale překvapivě usmála.

„On není zlo, to se z něj stalo vinou někoho jiného. Můžeme ho vyléčit stejně jako vás.“

Matt byl rád, že mu přišel dopis od Tary, ať už to byl kdokoli. Mohl se tak připravit a ukázat, že je lépe informovaný.

„Jeho ale vaše léky posilují, nemůžete ho vyléčit“

Eva se nadechla a začala vyprávět.

„Fenris byl dříve svatý muž a věnoval se pouze bohu. Sám ďábel ho obrátil na cestu zla...“

Náhle přestala mluvit a Matt rychle pochopil proč. Přímo za jeho zády se ozvalo temné zavrčení. Prudce se otočil a hleděl do očí bestii, která právě přecházela práh domu. Vlkodlak nedbal na denní světlo. Nějaký japonský turista za ním mačkal svůj fotoaparát. Vlkodlak se rozběhl a sekl drápy po Mattovi, ten nestačil uskočit a spadl zraněný na zem. Eva ze záhybů svého oděvu vytasila dýku a bodla s větší rychlostí, než by bylo možné. Zvíře se ale nedalo něčím

takovým vyvést z míry. Bestie ani nezpomalila a zaútočila znovu. Vlkodlak si nevšímal dýky zabodnuté v pravém boku a zakousl se Mattovi do pravé ruky. Útoky vlkodlaka byly strašně rychlé. Matt ani Eva by se s ním nemohli dlouho měřit, ale za pár minut do místnosti přišly další jeptišky se zbraněmi a začaly střílet. Bestie ustoupila a rozhlížela se po nových soupeřích. Ženy sice působily nevinně, ale už při boji s Evou nejspíše poznal, že je v nich více, než by se na první pohled zdálo. Prudkým pohybem se otočil a proskočil dveřmi. Rozběhl se po ulici a zmizel mezi vyděšenými lidmi. Matt neváhal a vyběhl ven. V dálce viděl mizející siluetu stvoření podobného psovi. Rozběhl se za ním a snažil se ignorovat, že mu docházejí síly. Kousnutí bylo hodně hluboké, později si bude muset ránu ošetřit, ale teď na to nebyl čas. Proplétal se mezi vyděšenými lidmi a hledal stopy po bestii, která na ně zaútočila. Zanedlouho však ztratil stopu a nevěděl kam dál. Cestu mu ukázalo až dunivé vrčení a nějaký podivný zvuk, který se mísil s hlasem vlkodlaka. Otočil se právě v čas, aby uskočil

pískově nažloutlým tvorem, který mu prolétl kolem hlavy. Bytost ho minula a se zaprskáním zasáhla vlkodlaka. Srazila ho na zem a oba dlaci se proměnili v klubko chlupů, drápů a velmi ostrých zubů. Maller je pouze sledoval a snažil se bojovat s velkou ztrátou krve. Stačil si jen všimnout, že pískově zbarvený dlak vypadá jako lvice úctihodných rozměrů. Matt si musel sednout na zem, opravdu ztrácel příliš mnoho krve. Omámeně sledoval bojující bestie a snažil se něco vymyslet. Pozoroval, jak lvice zasáhla vlkodlaka do hlavy. Několik vteřin se pohybovala rychleji, než její soupeř ale vlkodlak byl silnější a vydržel více ran, než by zvíře mělo vydržet. Obrovský tvor se rozhodně nehodlal tak lehce vzdát. Stříkance vlastní krve na zdech domů ho nijak nevyvedly z míry. Matt ještě neviděl vlkodlaka, který by přežil takovou ztrátu krve. Lovec napůl ztratil vědomí, když jej uchopily něčí ruce a začaly jej vláčet po ulici. Náhle ho něco zvedlo a prudce ho pustilo. Slyšel, jak se rozjelo auto a cítil, že je v něm. Ležel někde na zemi. Postupně ztrácel

vědomí a znovu se probouzel, jako by se nacházel jen ve snu.

Tara táhla Mattovo tělo a soustředila se jen na jediné, on nesmí umřít. Obvázala mu všechny rány a postarala se i o šití. Naštvaně kroutila hlavou a v duchu přemýšlela. Koho kdy napadlo, že se nechá „vyléčit“ a dobrovolně se stane člověkem. Ona sama byla od narození dlak a nechtěla na tom nikdy nic měnit. Kdyby byl vlkodlakem, už by mohlo být po všem. Málem Fenrise zabil, ale nedokázal to. Ona sama to také nemohla udělat, potřebovala na to ještě posilu. Tara připoutala muže ke zdi domu a odešla pryč.

Vrátila se s jídlem a viděla, že se její vězeň už probudil.

„Přeji dobré ráno, snad se vám ubytování líbí.“

Matt na ni hleděl, jako by snad byla masový vrah. „Hned mě pusťte.“ To bylo jediné, co řekl.

Žena se tím ale nenechala rozhodit, dokonce by ji překvapilo, kdyby se choval jinak.

Střelila po něm odzbrojujícím úsměvem a zašeptala.

"Chci, abyste mi pomohl, rozhodně vás nechci věznit. Jmenuji se Tara, už jsem vám psala dopis.“ Viděla, jak se Mattovi objevilo ve tváři pochopení.

„Chcete, abychom společně zabili Fenrise? Tohle je zvláštní nabídka spolupráce.“ Tara se usmála a prohlédla rány na Mattovo těle.

„Jsem zvláštní žena a potřebuji, aby z vás byl zase vlkodlak.“ Zahlédla překvapení na jeho tváři.

„To se nestane. Vyléčili mě jednou a můžou tu udělat znovu.“ Tara se usmála a řekla jen:

„Budu vás tady držet tak dlouho, jak bude potřeba.“ A odešla.

Vzdala čekání, oblékla si bundu a vyšla ven. Matt měl samozřejmě svoje terénní auto s sebou, a tak se musela spokojit s trošku tradičnějším dopravním prostředkem. Zářivě žluté auto sice její manžel vyloženě nenáviděl, ale ona ho měla ráda. Vysoukala se na sedadlo a vyjela na silnici. Cestou poslouchala zprávy z rádia a čekala na nějakou novinku o obrovských psech nebo lvech řádících mezi lidmi. Neslyšela nic, což se dalo považovat za dobrou zprávu, a tak ji netrápila ani spousta lidí v čekárně. Nakonec se dostala na řadu a vešla. Po smršti někdy až moc osobních otázek jí pustil domů. Leně se hlavou honily myšlenky na to nejhorší. Po cestě domů si promítala ty nejděsivější možnosti. Léky řadu ji sice vyléčili, ale podle doktora mohla být těhotná už v té době. V

nemocnici jen řekla, že utrpěla „úraz“. Sama nevěděla, jak jinak to nazvat, a rozhodně nechtěla doktorovi nic vysvětlovat. Uzavřené oddělení psychiatrie bylo až příliš blízko. Existence vlkodlaků byla stále tajemstvím, takže by jí nikdo nevěřil. Sice měla důkazy, kterými vše mohla doložit, ale vše bylo tajemstvím a bylo i důležité, aby to tak zůstalo. Lena si sedla do křesla a čekala. Nemohla se přinutit k nějaké činnosti. Najednou bouchly dveře od domu. Matt se vrátil.

**

Matt škubal s pouty, která ho držela na místě. Musel se odsud dostat a zjistit, co se tady děje. Náhle vedle sebe zaslechl nějaký pohyb. Otočil se, ve tmě kolem sebe nic neviděl. Stále ale slyšel šramot. Rozhodně to nemohla být Tara. Po zemi se pohybovalo něco těžšího. Matt se rychle otáčel a hledal zdroj podivných zvuků. Nebyl to jiný vlkodlak ani kočka. Bytost prošla okolo velkého okna a muž viděl, co se kolem něho pohybuje.

rozjímání nepřerušila Lena. „Musíme ještě zjistit kdo byla ta šermířka u nás doma? Pokud to nebyla nějaká tvá další známá“ .
Matt se na ní usmál.

„To nebyla, nikdy jsem jí neviděl“ Společně nasedli do auta a odjeli. Museli se ještě vrátit do svého domu, aby vzali svoje věci. Museli se přestěhovat aby je jejich protivníci nenašli tak snadno. Zde už je ale někdo čekal. Lena v návštěvnici poznala Šermířku. Rudé vlasy měla tentokrát spletené do copánků, zelené oči si je pobaveně prohlíželi. Při jejich příchodu vstal z křesla a usmála se.

„Minule jsem se nepředstavila ale moje jméno není nic důležitého. Zjistila jsem že jste bojovali s dlaky.“ Její úsměv dokazoval jen jediné, ví víc než říká.

Mattovi to už ale bylo jedno, nezáleželo mu na tom. Fenris je mrtví, hra skončila. Šermířka ale neodešla. „Jak jste ho zabili?“ zeptala se okamžitě a její pohled přecházel po jejich tvářích.

Lena se zasmála. „Můj muž mu roztrhl lebku, věřte že je mrtví“

Cizí žena si ale podrážděně odfrkla. „Myslíte že Fenrise zabijete jen tím že mu roztrhnete lebku? Opravdu jste tak naivní? Víte kolik lidí už jej spálilo, rozřezalo, probodlo, utopilo a pokaždé se znovu vrátil? „

Lena si s Mattam vyměnila překvapený pohled.

Šermířka znovu nasadila svůj úsměv „Ta vaše hra neskončila ale teprve začala.“

7. kapitola – Pravidla se porušují

Matt, Lena a Šermířka seděli u stolu. Uplynulo devět měsíců od doby, co zabili Fenrise, stále ale nepřicházely zprávy o tom, že by se měl vrátit. Neobjevily se žádné podivné vraždy ani zmizení. Všichni ale věděli, že je to pouze ticho před bouří.

„Odkud vlastně víš, že se musí vrátit?“
zeptala se rudovlasé ženy Lena.

Šermířka se ušklíbla „Tohle je čtyřicátý pátý pokus a dolování informací, které ani nemohu prozradit.“

„Nikdy si ale nevysvětlila, kdo ti to zakázal.“
odpověděla nevrle blondýnka.

Šermířka jí ale opět zůstala odpověď dlužná.

Za pár vteřin ale přišel další slovní útok „Jak se tedy jmenuješ? Křestní jméno by si říct mohla“

„Prostě jen Šermířka, to ti bude muset stačit“
zazněla pohotová reakce.

„To je tvoje jméno tak nebezpečné, třeba si ale nebezpečím ty? Máš nějaké podivné

schopnosti, třeba cestování časem?“ podotkla Lena podrážděně, Kombinace těhotenství a napnutých nervů byla asi stejně bezpečná jako kouření cigaret v plné seníku. To Šermířka moc dobře věděla a proto se rozhodla pro pokus o vtip.

„Vidíš snad tady někde modrou budku? Nic takového neumím“ Žena čekala na další útok ale ten již nepřišel. Místo toho Lena řekla pouze „Tak budeme prostě dál čekat“

Náhle Lena vykřikla a vstala.

„Praskla mi voda!“ zakřičela směrem ke schodišti. Od Matta se ozvala podrážděná odpověď „Tak zavolej instalatéra, zrovna jsem maloval“

„Budu rodit!“ zakřičela Lena

**

Helen Forbsová hleděla na dveře svého domu. Někdo je vyrazil, a to velkou silou. Dřevěné třísky se válely všude kolem. Rychle prošla chodbou a nevnímala rozmlácené

vybavení domu. Kdo něco takového mohl udělat? To byla otázka, která jí neustále zněla v hlavě.

Vešla do své ložnice a vyděsila se. Na staré posteli ležela lebka. Pomalu k ní přešla a opatrně ji vzala do rukou. Nejvíc jí připomínala psa nebo vlka, ale byla mnohonásobně větší. Helen pohlédla do prázdných očních jamek a náhle spatřila rudé oči. Nemohla od nich odvrátit pohled. Lebka jí vypadla na zem a rozbila se. Dívka jen zanáčovala a šla pro koště, aby zametla zbytky. Nejspíše se jí jen něco zdálo a žádné oči tam nebyly. Musela mít ještě šok z toho, co se tu stalo.

Rychle vzala koště a šla zpět do ložnice, když spatřila vlka nebo něco podobného. Zvíře stálo u její postele a tiše vrčelo. Helen pustila koště na zem a dala se do běhu. **V malém domu ale nebylo kam utéct. Zvíře ji tak brzy dohonilo a srazilo na zem.** Cítila, jak jí netvor dýchá na krk, potom se ale ozval hlas: „Na to, že jsi moje pravnučka, moc bojovat neumíš.“

Žena strnula hrůzou, ten vlk k ní mluvil.
Vůbec netušila, jak reagovat, tak prostě
mlčela a čekala. Netvor si jejího mlčení ale
zjevně nevšímal a mluvil dál: „Teď tě pustím
a oba si sedneme a promluvíme si. Nezkoušej
utéct, k ničemu by ti to nebylo.“

Helen vstala a společně prošli domem do
obývacího pokoje. Žena prohlédla vybavení
místnosti. Stará hnědá sedačka, televize i
poloprázdná knihovna byli na svých místech.
Vlk se začal pomalu měnit. Dívka jen
vyděšeně hleděla na to, jak srst mizí a celé
tělo se mění na lidské. Muž se nijak nenechal
rušit svou nahotou. Helen tak dostala velice
ucelený pohled na svalnaté tělo, které nemělo
jedinou chybu. Nikde ho nehyzdila jizva,
mateřské znaménko. Jen na levé paži bylo
tetování, malá vlčí stopa. Pomalu vstal,
uklonil se a představil.

„Jsem Fenris, nejstarší žijící vlkodlak. Jak už
jsem řekl, jsi má pravnučka.“

Helen jen nervozně pokrčila rameny.
Nevěděla, co má říct, vždyť byla sirotek.

Nikdy se o ni její rodina nepřihlásila a najednou přijde její praděda a je to vlkodlak. Musela se nejspíše zbláznit. Ano, to bude ono, uhodila se do hlavy a tohle vše se jí jen zdá.

Fenris ji nechal rozjímat jen několik minut, poté začal znovu mluvit: „Před desítkami let jsem žil mezi lidmi a měl manželku. Měli jsme spolu tři děti, ale existuje jedna sekta, která to chtěla překazit....“

„Co to bylo za sektu?“ zeptala se Helen zvědavě

V tmavých očích se zlostně zalesklo a nakonec se rozhodl odpovědět

„Říká si Sesterstvo, mě uvěznili a mou manželku zabili. Emílie se snažila bránit děti, a tak zabili i ji. Vrátil jsem se, abych je zničil, ale k tomu potřebuji tebe. Jeden vlkodlak nestačí na to, aby je zničil, ale my oba to dokážeme.“

Helen jen přikývla a zamyslela se nad jeho historkou, něco tam nedávalo tak úplně smysl. Potom jí ale došlo něco jiného.

„Já ale nejsem vlkodlak.“

Fenris se zasmál: „Ale budeš.“

Než stačila dívka cokoliv udělat, Fenris skočil a zakousl se jí do krku. Za pár minut ji pustil a vrátil se zpět na své místo.

„Jsem tvůj praděda! Poslechněš mě a pomůžeš mi!“ Jeho tvář při těchto slovech nabrala výhrůžný výraz, ten ale okamžitě nahradil prosebný pohled. Dále pokračoval vlídným tónem: „Potřebuji tvou pomoc, abych našel všechny své potomky. Máš velkou rodinu, jen o ní zatím nevíš. Mé děti přežily a linie pokračovala.“

Helen přikývla na souhlas, i když zatím váhala. Neušlo jí, jak se vlkodlak na několik vteřin přestal ovládat. Nejspíše mu vůbec nezáleželo na rodině. **Vlkodlak vyprávěl o smrti svých dětí ale to by ona nemohla být na světě, ani její další příbuzní. Musela zjistit, co**

chce Fenris ve skutečnosti. Pravdu jí totiž určitě neřekl.

***

Lena stála v chodbě a naslouchala tomu, jak Matt telefonuje. Muž ale brzy domluvil a vrátil se k ní.

„Volala Justinne.“

Lena jen tiše hleděla na svého manžela. Nejspíše si spletl jméno.

„Kdo volal?“

Matt se podivně usmál a řekl jen: „Justinne, ona žije.“

Lena pomalu kolébala malé dítě, jejich dceru. Justinne byla nevlastní sestrou Matta. Zemřela při jedné honičce, když bojovali s vlkodlaky. Jen to o této ženě věděla. Matt o ní většinou odmítal mluvit. Pohlédla na svého muže.

„Kdy přijede?“

Museli jí přeci pomoci. Nejspíše byla sama a nikdo neví, kdo se jí pokusí zabít.

Matt se jen nuceně zasmál. „Nechci ji nikdy vidět. Neuvidí nás a ani naše dítě.“

Lena jen kývla a nemluvila. Věděla, že Matta nepřesvědčí. Svou sestru nechtěl vidět.

***

Helen se probudila ve své posteli. Několik vteřin doufala, že vše byl jen sen. Do pokoje ale brzy přišel Fenris. Dokonce se stačil i obléknout, i když netušila, kde mohl vzít pánské oblečení. V jejím domě to tedy rozhodně být nemohlo.

Vlkodlak kývl hlavou a řekl jen: „Oblékní se, vyrážíme na cestu.“

8. kapitola – Velmi rychlá adopce

Helen seděla v autě a nenápadně si prohlížela muže vedle sebe, jak vlastně byl starý. Měla být jeho pravnučka, ale vlkodlak vypadal jako mladík. Mohl by být jejím starším bratrem. Fenris na ni ale nemluvil, neprozradil jí nic o svém životě. Zkusila se ho ptát, ale jako by mluvila do zdi. Žádná odpověď, žádná reakce. Nebyl vlkodlak nakonec hluchý? Helen napadlo, že ho někdo mohl zranit a rána se pořádně nezahojila. Spíše tím ale utrpěl rozum toho tvora než sluch.

Muž zastavil a vyšel z auta. Helen budovu před sebou dobře znala, byl to sirotčinec. [Stará budova, která přímo hyzdila celou ulici ale město jí zatím nenechalo strhnout.](#) Snad si

vlkodlak nechtěl adoptovat dítě? Helen si okamžitě vybavila příběh Romula a Rema. Legendy někdy mohly mít opravdu zajímavé vysvětlení. Žena si ale sama sobě vynadala. Měla příliš málo informací o muži před sebou a její fantazie byla až moc divoká. Fenris vyšel z auta a minul smečku dívek, které na něj vrhali pokusy o nenápadné pozorování. Helen přejela po jeho bezchybné tváři a oblečení. Vlkodlak měl na sobě černé kalhoty a triko nějaké metalové skupiny. Přes to si oblékl dlouhý kožený kabát. Pořád se ho nezeptala, kde vlastně oblečení vzal. Její přirozená zvědavost dostávala tvrdě zabrat.

Fenris minul hlavní bránu a našel malé okno, které vedlo do postranní uličky. Svlékl si kožený kabát a beze slova ho hodil ženě. Helen ho rychle chytila a při tom se snažila udržet na rameni kabelku. Slušně se tedy její pradědeček nechoval. Rychle vyšplhal po zdánlivě rovné zdi a zmizel v budově. Helen se změnila jen na komparz nebo živý věšák.

Za několik minut se ozval vyděšený křik a muž opět vyskočil stejným oknem, kterým se do budovy dostal. V náruči držel malého chlapce, který byl v obličeji úplně bílý.

Helen mu v této chvíli rozuměla. Fenris měl opravdu podivné praktiky, jak se dostávat ke svým příbuzným. **Vlkodlak hoch naložil do auta a bez jediného slova vysvětlení si vzal zpět svůj kabát. Sedl si do auta a čekal na Helen, ta napočítal do deseti a potom si sedla k němu.**

Znovu zkusila zjistit nějaké informace.

„Co je to vlastně za chlapce? Proč jsme ho unesli?“

Fenris porušil své mlčení, ale tvářil se našťvaně.

„Je to jeden z tvých příbuzných. Myslel jsem, že tě to napadne.“

Helen jeho reakce urazila, ale hodlala využít toho, že jí chce odpovídat na otázky.

„Proč vlastně hledáme příbuzné? Nevidím v tom žádnou výhodu.“

Vlkodlak se několik vteřin rozmýšlel, než odpověděl.

„Nikdy jsi nechtěla znát svou rodinu?“

Helen to chtěla, když byla malá, ale sentiment určitě nebyl ten důvod, který Fenrise hnál k něčemu takovému.

„Jaký důvod k tomu má Fenris?“ [Zeptala se a snažila se o pobavený hlas i když se muže pořád trochu bála.](#)

Vlkodlak se usmál.

„Vidím, že ses i něco naučila. Krev má pro vlkodlaky velkou cenu. Větší než u lidí, proto hledám své příbuzné. Smečka se nepřátelům ubrání lépe, než když bude každý sám. Existují lovci, kteří by mohli zabít i tebe, jen

kvůli tomu, že jsi moje příbuzná. Střetl jsem se s nimi a skoro mě zabili. Nebýt tvé pomoci, propadl bych se do zapomnění a už by mi nic nepomohlo.“

Helen přemýšlela o jeho slovech po zbytek cesty. Opravdu někde byli lovci, kteří by ji zabili jen kvůli tomu, že jeden z jejích předků byl vlkodlak? Nemohla to být nakonec jen další výmluva podivného muže? Nakonec ale uvěřila jeho slovům a rozhodla se, že dalšího příbuzného vypátrá sama. Chtěla dokázat, že je pravou pravnučkou vlkodlaka Fenrise.

**

Lena několik dní přemýšlela, co má dělat dál. Nechtěla podrazit Matta, ale ani nechtěla jeho jediného žijícího příbuzného nechat ve štychu. Její manžel by ale nikdy nesouhlasil s tím, aby Justinne nějak pomohli. Nakonec jí sama poslala peníze. Matt si něčeho takového nevšimne. Stále čekali, kdy se znovu ukáže Fenris, ale výhrůžky doposud neznámé

šermířky se ukázaly jako zbytečné. Nikde nedocházelo k žádným vraždám ani nezmizel nikdo vlivný, až na několik dětí, ale ty by vlkodlak neunesl. Lena se na okamžik zamyslela. Věděli, jakým způsobem myslí Fenris? Znovu se zamyslela nad posledními zprávami. Nějaký sirotčinec hledal jednoho ze sirotků, ale nemohla si vybavit žádné detaily. Nakonec přešla k počítači a podívala se na jednu stránku. Opravdu tam našla zprávu o uneseném chlapci. Na stejném místě byla zabita i jedna z žen, která tam pracovala. Chyběl ale popis vraždy. Lena ale i tak věděla, co dělat. Otočila se ke dveřím a vykřikla:

Šermířko, potřebovala bych tě.

Otočila se zpět k počítači a čekala. Věděla, že žena umí chodit téměř neslyšně, ale toho se nebála. Za několik vteřin se otočila a spatřila druhou ženu s dítětem v náručí.

Lenu trochu urazilo, že si šermířka dovolila vzít malou z postýlky, ale napadlo ji, že jí to mohl dovolit Matt. Místo aby druhé ženě něco vyčítala, jí povyprávěla o sirotčinci.

Na šermířčině tváři se usadil podivný výraz. Opravdu se našlo něco, co zatím nezjistila. Leně to dávalo jistý pocit zadostiučinění.

Žena se jí zamlouvala čím dál tím méně. Několikrát se přistihla i přitom, jak žálí. Všimla si, jak se na ni Matt dívá, ale na něco takového opravdu neměli dost času. Lena se bála i o svou dceru. Vlkodlaci byli všude a Fenris se mohl brzy ukázat, pokud to už neudělal.

„Potřebovala bych se podívat k sirotčinci. Doprovodíš mě?“ zeptala se a snažila se o přátelský úsměv. Nakonec se domluvila s šermířkou a obě se vydaly na cestu k sirotčinci. Matt nemusel vědět o každém kroku, který udělaly. Lena se přistihla, jak dělá další věc bez svého manžela. Nejdříve pomohla Justinne a nyní šla sama hledat

Fenrise. Tedy sama ne, šermířka byla hned vedle ní.

Matt seděl u své dcery a četl dopis, který mu Lena nechala. Odjela jen na pár hodin, společně s ní i šermířka. Chyběla ale jakákoliv zmínka o tom, kam odjely. Muž dopis rychle vyhodil a sedl si do křesla. Nejspíše jely jen na nákup.

9.kapitola Dar pro vlkodlaka

Matta z tichého rozmýšlení přerušil zvuk rozbíjejícího se dřeva. Opět jim někdo bez

smyslu pro pořádek rozrazil dveře. Lovec rychle vstal a popadl zbraň.

V chodbě domu stál vlkodlak, ale Matt okamžitě poznal, že nejde o Fenrise, byla to nějaká žena. Vlkodlačice tiše vrčela a čekala, co udělá. Nevypadala příliš agresivně, spíš se rozmyslela, co sama udělá.

Matt si ale nemohl dovolit čekat, až se nepřítel rozmyslí, a vystřelil. Jeho soupeřka se hbitě ráně vyhnula a zmizela ve vedlejším pokoji.

Lovec ji okamžitě následoval a připravoval se na další útok. Ten ale nepřišel, jeho nepřítel někam zmizel. Muž procházel místností, když za ním něco těžkého dopadlo na zem. Za jeho zády se mihla soupeřka a běžela přímo do pokoje, kde ležela dcera lovce.

Matt se za ní rozběhl, ale příliš pozdě. Viděl, jak se bestie přibližuje k jeho dítěti. V odporné tlamě měla výraz nelíčené radosti. Bestie nepochybně našla to, co hledala. Lovec se poprvé v životě bál vystřelit.

Nevěděl, co by dělal, kdyby místo bestie zasáhl svojí dceru. Bestie bez rozmýšlení popadla dítě a zmizela dříve, než Matt stačil něco udělat.

***

Helen se proměnila zpět do lidské podobě a rychle běžela s malým ranečkem, který byl dítětem lovce vlkodlaků. Nikdy by se jí nepodařilo zmocnit se něčeho cennějšího. Ten vrah jejích příbuzných udělá všechno, jen aby měl své dítě zpět u sebe, a to nemusí jeho dcera být naživu. Okamžitě musela bojovat s nutkáním, aby dítě nehodila přes nedaleký most. Nejdříve jí ukáže Fenrisovi a pak se rozhodnou co dál.

Náhle jí došlo, co vlastně udělala. Chytila se zábradlí mostu a pomalu se nadechla. Krev vlkodlaka v ní denně sílila a ona sama se měnila v bestii. Málem zabila nemluvně a přitom téměř nic necítila. Několikrát se nadechla, aby se uklidnila, opět v ní vzklíčilo

něco vlčího. Rychle našla svůj dům a vrazila do dveří.

Fenris už na ni čekal.

„Kde jsi byla? Jak jsi mohla odejít a nezeptat se mě? Nemůžeš si dělat, co chceš.“

Helen mu místo odpovědi ukázala dítě.

„To je dcera toho lovce. Nikdy bychom nenašli nic cennějšího. Můžeme po něm chtít cokoli a on to udělá.“

Ve Fenrisovi tváři se usadil výraz tichého triumfu. Věděl, že jeho svěřenkyně má pravdu. Nikdy by nic takového sám neudělal, ale ona předčila i jeho samotného.

„Opravdu jsi udělala dobře, ale příště už dělej jen to, co řeknu já.“

Helen si chtěla sednout, ale Fenris jí to zakázal. Hned vyrazí na cestu a půjdou po další stopě. To bylo vše, co řekl, než vyšli ze dveří domu. Dítě nechali v domě.

Poté jí vysvětlil, že lovkyně opustila bezpečí domu a sama se potulovala městem.

Dokonalá kořist, která se útoku neubrání.

Spolu s nimi šel i chlapec, z kterého Fenris udělal vlkodlaka. Brzy se přiblížili k místu, odkud lovkyni cítili. Rozdělili se a každý vešel do jedné z postranních uliček. Dál pokračovali každý sám, aby jim kořist neutekla. Proměnili se do vlčích podob a vyběhli na ulici. Všude zavládl dokonalý zmatek, bylo to poprvé po dlouhé době, kdy lidé viděli vlkodlaky. Později se o tomto dni bude psát jako o útoku vlků nebo nějaké jiné zvěře. Vždyť vlkodlaci přece neexistují.

Helen porazila lovkyni na zem a snažila se jí zakousnout do krku. Její soupeřka ale byla na něco takového připravená. Rychle odněkud vytáhla dýku a vrazila ji do tlamy vlkodlačice. Helen nemohla sklapnout čelisti

a svou kořist zabít. Místo toho ale zasáhla ženu drápy. S tváře jí okamžitě vystříkla fontána krve. Helen tomu nemohla uvěřit, porazila lovkyni Lenu.

Životní míza její soupeřky stříkala na chodník. Chtěla vítězně zavýt, ale něco ostrého jí v tu chvíli proniklo zády, otočila se, aby spatřila svou smrt. Šermířka stála přímo za ní, aniž by jí Helen ucítila. Jak se to mohlo stát? Z očí vlkodlaka vyprchal život a tělo bestie tak jen s tupým zaduněním dopadlo na zem.

***

Šermířka rychle proběhla zástupem lidí a hledala druhého vlkodlaka. Viděla, jak bestie řádí mezi lidmi, ale v davu svého soupeře ztratila. Neubráníla Lenu a jejich nepřátelé získávali jedno malé vítězství za druhým. Rychle se s vytaseným mečem připravovala na útok.

Fenris se musel nejspíše zbláznit, pokud útočil na lidi za bílého dne. Nebo si musel být

jistý tím, co dělá. Měl tohle být den, kdy se lidé dozvědí o existenci vlkodlaků?

Šermířka konečně spatřila bestii, která se prodírala mezi těly zabitých lidí. Popadla zbraň a zaútočila. Čepel pronikla zády bestie a prosekla jí páteř.

Vlkodlaci nemohli ženu vycítit a to byla její nejlepší obrana. Sama byla čarodějkou, a tak se uměla ubránit proti něčemu tak primitivnímu, jako byli vlkodlaci. Čekala, že se Fenris promění do lidské podoby a to se také přímo před ní dělo. Vlčí tělo pomalu mizelo a místo něj se odhalila lidská podoba netvora. Šermířka zalapala po dechu, když uviděla tělo malého chlapce. Poté dostala prudkou ránu do zad a spadla na zem.

„Já jsem tady, má vílo“

Fenris celou dobu sledoval lovkyni a nyní přišla jeho chvíle. Popadl ženu jednou rukou a zvedl ji do vzduchu. V tu chvíli šermířka

bodla, ale ne do soupeře, nýbrž do vlastního těla.

„Raději tady padnu, než abych se k tobě přidala, pradědečku.“

Věděla, co její předek udělal se svými drápy, a jasně cítila i to, jak ji škrábl do krku.

Fenris ji pomalu položil na zem a zmateně si ji prohlížel. Nikdy nechápal lidský druh. Mohla se povznést, ona místo toho raději zemřela.

10.kapitola Pátrání

Matt dva dny čekal na svou ženu a šermířku, ale ani jedna z nich se už nevrátila. Pátrání po vlkodlakovi, který mu unesl dceru, také nepokračovalo, jak si představoval. Doufal jen, že jsou všechny tři živé. Fenris je nejspíše drží na jednom místě. Lovec ale nevěděl kde. Mohl tak jen procházet po pokoji a čekat, až za ním přijdou vlkodlaci sami. Smysl jeho čekání a nicnedělání se naplnil ve chvíli, kdy pod jeho dveřmi proklouzl kus papíru.

Tvá dcera už je dávno mrtvá. Našli jsme jí pohozenou blízko naší smečky. Nepochybně

se někdo snažil její vraždu svést na moji rodinu. Mám i další zprávy o Fenrisovi, které bych ti ráda řekla. To, co se stalo, nás mrzí, ale musíme zastavit bestie, dokud to jde.

Tara

Mattovi nezáleželo na tom, že Tara přerušila dobu mlčení a znovu se mu ozvala. Zajímala ho jen smrt jeho dcery. Poté mu ale něco došlo. Jak mohla Tara vědět, že jde o jeho dítě? Lvi se měli přestat zajímat o jeho rodinu, a najednou ho chtěli znovu vyhledat. Vězel v tom nějaký problém, který musel Matt vyřešit, než se oddá smutku za mrtvého potomka.

**

Helen seděla na ulici a myslela na jejich poslední boj. Tvrdě udeřili na protivníky a málem je všechny porazili. Zůstal jen Matt, ale i toho dostihnou a zabijí. Helen tiše

pohladila spící dítě, které držela v náručí. Fenris zase vyrazil na cesty a ona zůstala samotná v domě. Už jí to ale nevadilo. Starala se o adoptivní dceru, která se jednoho dne přidá do jejich řad. Tím chtěli uštědřit lovcí poslední porážku. Až potom jej zabijí, až zoufalý bude o smrt sám žadonit. Helen se zasmála a položila malou Annu do postýlky.

„Už jsi zase u té malé?“

Helen sebou trhla a otočila se. Myslela si, že je v domě sama. Za jejími zády stál Brad, jeden z jejích příbuzných, kteří se k nim nedávno přidali. Už když přijel, tak se o ni pokoušel, ale po proměně ve vlkodlaka vše bylo ještě horší. Vypadalo to, že žárlí i na malou Annu.

„Nemáš něco jiného na práci, Brade? Že bys mě nechal v klidu?“

Muž vrhl na malou poslední pohled, který vypověděl víc než půlhodinový rozhovor, a odešel. Helen se ještě naposledy ohlédla na dveře a poté se vrátila k malé. Během několika málo dní se k nim přidalo spoustu jejich příbuzných. Jejich malá armáda tak rychle narůstala. Blížil se den, kdy se vše dá znovu do pohybu a Fenris pomstí všechny zabitě.

**

Za několik málo dní přišel Mattovi další dopis od Tary, a tak podle domluvy čekal na místě na její příjezd. Vybrali si místo dál od lidí, aby se neopakoval poslední boj s Fenrisem. Tařina rodina, Fenris a Matt bojovali u opuštěného domu, ale boje se všimli i lidé okolo, jak se muž po pár dnech dozvěděl. Lovec zpozorněl, když ucítil podivný pach. Mezi stromy se objevila velká lvice. Tara se proměnila do lidské podoby a s úsměvem mu potřásla rukou.

„Nechtěla jsem sice přinést jen špatné zprávy, ale jsem ráda, že tě vidím. Naše rodina byla proti tomu, abychom se stýkali s vlkodlaky, ale jak je vidět, nějak to asi nepůjde.“

Na tváři sice měla úsměv, ale Matt podle jejích očí poznal, že váhá. Nejspíše nevěděla, jestli se má bavit o jeho dceři, nebo ne. Lovec se bál i o šermířku a svou manželku.

Společně nasedli do auta a Tara ukazovala muži cestu k ostatním lvům. Cesta městem opět připomínala adrenalinovou jízdu mezi skalami, alespoň tak to minimálně Taře připadalo. Za tu chvíli, co jeli, se žena naučila více nadávek než jinde za celý rok. Konečně dorazili na místo, kde stály jejich stany. Lvi postávající kolem hlídali, aby se k místu nepřiblížil nikdo cizí.

Matt a Tara prošli táborem až k vůdci smečky.

„Vítám vás v našem provizorním táboře, Matte. Nepřivedli nás sem jen radostné

zprávy, ale světem brzy projde bouře a my se nechceme nechat smést, proto jsme vás opět vyhledali.“

Matt jen kývl hlavou a čekal na další slova.

„Fenris rozpoutal až příliš mnoho věcí, jeho útoky na lidi během dne zničily vše, co jsme staletí budovali. Lidé tuší, že tu nejsou sami, a zabývají se všemi vraždami, které se poslední dobou staly. Přichází čas, kdy se lidé o naši existenci dozví. To je ale pouze další z mnoha důvodů, proč musíme Fenrise znovu zabít, a to natrvalo. Nesmí se žádným způsobem vrátit a vše opět zničit.“

Matta jeho proslov příliš nezajímal.

„Chci jen zachránit svou rodinu, to je vše. Moje žena a dcera jsou někde s Fenrisem a já je musím zachránit.“

Lví samec náhle vypadal smutně.

„Vaše manželka i ta druhá žena jsou mrtvé, vaše dcera ale žije. Musíme ji najít, ale nepochybně bude na stejném místě jako Fenris. To mrtvé dítě u našeho tábora byl někdo jiný. Bestie se jen snažily smazat stopy.“

Matt seděl a přemýšlel. Jeho dcera žila, ale nevěděl kde, a jeho manželka byla mrtvá. Přistihl se, že na šermířku téměř zapomněl. Co měl ale říct nyní?

„Víte, kde je Fenris, nebo jak ho zabít, tak aby se nemohl vrátit?“

Vůdce lvů se zamyslel.

„Musíme jeho tělo spálit a popel ukrýt. Fenris se může znovu zrodit, ale jen když se jeho ostatků dotkne vlkodlak. Máme i urnu, kterou naše čarodějka obestřela kouzlem. Nikdo už tu bestii nezachrání.“

Matt slyšel něco, co ho překvapilo.

„Vy máte mezi sebou čarodějku?“

Vůdce lvů se zasmál.

„Ano, máme.“

Matt s Tarou pochopili jeho reakci a odpověď jako znamení toho, že už mají odejít.

Společně se vydali do stanu, kde měli přečkat noc.

11.kapitola Čas na změnu

Matt s Tarou vešli do stanu a podívali se na sebe. Měli spát spolu? Kdysi se muž věností nijak nezdržoval, to zdědil po svém otci.

Lena ho ale změnila. Matt se ale rychle vrátil do starých kolejí a polovina tábora tak mohla slyšet, co se na malém prostoru obehnaném plachtovinou děje.

***

Luciana tiše proklouzávala městem a hledala svůj cíl. Fenris jí dal za úkol vystopovat Matta a zabít ho spolu se všemi okolo. Vždy jí dával jen ty nejdůležitější úkoly. Patřila k jeho příbuzným, ale měla něco, co jiní ne. Ji našel vlkodlak jako první. Vstoupil do jejích snů a navedl ji ke svým dalším potomkům. Luciana tak našla lebku svého předka a dala ji do bytu Helen. Sama neměla v sobě tolik síly, aby Fenrise vrátila mezi živé, ale té druhé se to podařilo. Stejně ale zemře, nikdo

nebude přece Lucianě upírat její místo na výsluní. Ona měla být tou, která vrátí nejsilnějšího z vlkodlaků mezi živé. Patřila mezi čarodějky, vzácné ženy nadané magií.

Z přemýšlení o pomstě ji vytrhl až zvuk blížícího se vlkodlaka. Tiše vyklouzla ze svého úkrytu a držela se nové stopy. Brzy se tak dostala až k táborů lvů. Tento národ se uměl libovolně proměňovat v obrovské kočkovité šelmy. Jaký vlkodlak ale Lucianu dovedl až sem? Pomalu se plížila podél stanů a hledala svého druha. Našla bestii až téměř uprostřed stanového tábora. Lvi nepostavili žádné stráže, ale ani tak nebyla jejich smečka nehlídaná. Luciana to poznala podle kvílení, které se rozlehlo do nočního ticha.

Náhle ji do zad udeřil nějaký těžký předmět. Rychle se otočila a spatřila mladého muže, který v rukou třímal dřevěnou palici, byl o dvě hlavy vyšší než ona.

Luciana se okamžitě proměnila do vlčí podoby. Její soupeř se ale proměnil do lví podoby a stále ženu svým vzrůstem

převyšoval. Oba se proti sobě vrhli a srazili jeden stan. Vlkodlačice brzy potyčku vzdala a prchla zpět do lesa. Brzy by měla narazit na svou smečku a kořist, kterou sebou povedou. Přípravy na jejich plán zatím postupovaly, tak jak měly.

***

Šestnáctiletá Anna klopytala spolu s dalšími spoutanými lidmi lesem. Strachy se ani neodvážila podívat na své věznitele, ze kterých ryzí zlo přímo sálalo. Šli už skoro celou noc, a tak nebylo divu, že vlkodlaci, kteří těsně po setmění přepadli jejich skupinku, pozabíjeli muže a děti a nechali naživu jen mladé dívky. Spěchali se svou kořistí přímo ke svojí smečce. Anna myslela na vše, co četla o této rase. Co vše s nimi nyní budou provádět. Mohli ale posloužit jako oběť pro nějakého boha. Dívka ještě s nadějí doufala, že unikne znásilnění nebo sežrání zaživa.

Ve zlomku vteřiny Annu skropila od hlavy až k patě rudá krev a nějaký podivný tvor se skácel dívce k nohám. Krev stříkala všude kolem. Najednou se všude míhala černá mohutná vlčí těla a další, světlá. Anna zavřela oči, klekla si na zem a čekala na to, co se bude dál dít. Patřila sice mezi čarodějky, ale věděla, že jakýkoliv odpor bude zbytečný. Ocitla se přímo uprostřed útočícího klubka bestii. Ve světlých tvorech brzy poznala lvy. Majestátní zvířata skákala z úkrytu a strhávala vlkodlaky k zemi. Boj byl brzy u konce a dívka stále nevěděla, co s ní bude.

Najednou spatřila samce, který se díval přímo na ni. Něco v jeho pohledu ale připomínalo člověka. Laskavé oči si jí zvědavě prohlížely, jako by ani nepatřila k mohutného svalnatému tělu zvířete. Anna pomalu vstala a přiblížila se ke zvířeti.

Tělem lva projela křeč a poté začalo nabývat lidské rysy. Zanedlouho stál před dívkou mladý muž, který jí mlčky pokynul a

naznačil, aby šla s ním. Ušli jen pár metrů, když se muž rozpovídal.

„Jsi čarodějka, proto vím, že nemusím vysvětlovat, co se zde stalo. Vlkodlaky samozřejmě znáš a o nás jsi také určitě slyšela. Já se jmenuji Jack. Bohužel jsme stačili zachránit jenom tebe. Dlaci si málokdy něco začnou s někým obdařeným magií, proto tě chtěli zabít až jako poslední. Mohla bys nám ale na oplátku pomoci.“

Anna se na něj zvědavě podívala a čekala nějaká další vysvětlení, ale nic dalšího asi nemělo přijít.

„Proč vlkodlaci zničili celý tábor, plný lidí a potom odvěkli mladé dívky?“

Muž se nejdříve rozhlédl a až poté odpověděl: „Myslíme si, že jste měli být darem pro Fenrise, vůdce vlkodlaků. Moc

této bestie neustále roste a on plánuje něco velkého.“

V tu chvíli ticho protrhlo hlasité vlkodlačí zavytí.

12.kapitola Lycanopolis

Matt, Tara a Anna došli až k vysoké stavbě, která připomínala hlavu vlkodlaka. Fenris opravdu chtěl postavit své město a už s tím i začal. Anna se postavila na chráněné místo v křoví a začala kouzlit. Po minutě si klekla na vlhkou půdu. Chtěli vědět, kde se nachází strážce, dříve než sem přijdou se všemi lvy. Čarodějka ale po několika minutách vstala a v očích měla zklamání.

„Musí tady být někdo jiný, kdo je silnější než já. Nemůžu na takovém místě vytvořit kouzlo.“

Matt mávl rukou k odchodu, když se za nimi vynořila vlkodlačí postava. Chiméra, která byla napůl ženou a napůl bestií.

„Mysleli jste si, že jen tak napochodujete k Lycanopolis a poté odejdete bez rozloučení? Můj pán vás chce vidět a nezkoušela bych

utéct nebo bojovat. Ty strážce, co jste zkoušeli najít, o vás už dávno vědí.“

Celá trojice jen hleděla na ženu před sebou. Jejich plán skončil dříve, než mohl začít.

„Vaše průvodkyně se jmenuje Luciana. Pojďte za mnou.“

Potom se vlkodlačice otočila a vyrazila k budově. Nejspíše ji nenapadlo, že by mohli utéci. Věděla, že půjdou za ní, stejně jako když pes běží za svým pánem.

Matt se přistihl přitom, že by ženě před sebou nejraději rozsápal krk. Udělá to hned, jak k tomu dostane příležitost. Podle jejího pachu poznal, že jde o stejného vlkodlaka, který byl v jejich táboře.

Několik hodin procházeli lesem, až vyšli na uměle vytvořenou planinu. **Přímo před jejich očima se objevil neutěšený obraz.** Fenris opravdu stavěl město, které mělo být ale jen

začátkem. Chtěl vytvořit Lycanopolis. Matt tomu stále nemohl uvěřit. Chybělo jen málo, a lidé by se dozvěděli o existenci vlkodlaků. Jen pár kilometrů od nich bylo menší letiště. Fenrisovi záleželo na tom, aby rozpoutal válku. Nyní mu k tomu chyběl jen poslední krok

Jejich malá skupinka brzy vešla do jedné z budov. Anně to připomínalo starověký Řím. Všechno zde bylo bílé a v úplném kontrastu s tmavými těly vlkodlaků. Nejspíše by se jí tady i líbilo, kdyby tomu všemu nevládl Fenris. Pořád měla před ločima těla svých zabitých příbuzných. Bestie zaplatí za všechno, co udělali, hned jak bude moci zas kouzlit. Nikdo netušil, čeho všeho je schopná, a někdy si tím nebyla jistá ani ona sama. Matka jí vysvětlila, že by její moc mohla být nezměrná, ale co všechno to mohlo znamenat?

Luciana otevřela dveře velkého sálu a přerušila tak její přemýšlení. Uprostřed sálu stál Fenris a byl téměř nahý. S triumfálním

výrazem se k nim otočil a roztahl ruce,
jakobytak je chtěl všechny obejmout.

„Vítám vás v Lycanopolis. Město ještě není
hotové, ale po vaší smrti půjdou práce
rychleji.“

Poté se sehnul a vzal do rukou dva krátké
meče, které leželi na podlaze. Jeho tmavé oči
si je zvědavě prohlíželi. Matte, myslel jsem
si, že jsi mě přišel zabít? Nebo se z tebe stal
srab? Nechceš už vidět svou dceru?“

Oslovený muž se rychle proměnil do vlčí
podoby a zaútočil. Fenris zůstal v lidské
podobě, ale i tak byl boj pro pouhého
pozorovatele až příliš rychlý.

13.kapitola Až na kost

Anna přestala sledovat jejich útoky a vytratila se ze sálu. Před dveřmi stála Luciana a čekala, až někdo z nich bude vycházet ven. Udiveně se zahleděla na mladou dívku.

„To už je Matt mrtvý? Ten boj opravdu netrval moc dlouho.“

Anna se zasmála.

„Boj ještě neskončil, ale jsem zvědavá, jak dlouho bude trvat spor mezi námi.“

Tentokrát se zasmála starší žena.

„Jaký spor? Já jsem čarodějka, můžu tě zabít na místě.“

„Dovol mi používat kouzla a potom dokážu, která z nás je lepší.“

Anna čekala, až jí vrátí její nejsilnější zbraň. Luciana ale místo toho zaútočila.

Mladá dívka se první ráně drápy vyhnula, ale Luciana se jí rychle zakousla do ramene. Okamžitě vytryskla fontána krve. Anna spadla na zem a zůstala ležet. Čekala od Luciany jiné chování. Chtěla s ní změřit síly jako čarodějka, ne tímto způsobem. Mladá dívka ale brzy cítila magii, která jí opět začala proudit v žilách. Nečekala na reakci soupeřky a rychle udeřila. Lucianu kouzlo zvedlo do výšky. Vznášela se u stropu a křičela bolestí. Anna se zasmála a mávla

druhou rukou. Z čela její sokyně se začaly táhnout rudé čáry. Poté Luciana naposledy zakřičela a z jejího těla se v rudých cárech odtrhávaly kusy kůže. Mladá dívka se zasmála a nechala mrtvolu spadnout na zem.

Nyní přišel čas skoncovat s Fenrisem. Luciana udělal osudovou chybu, když spoutala magií lidi. Po kousnutí se z Anny stal vlkodlak, a tak jí kouzlo pustilo. Anna vešla zpátky do sálu.

Matt zatím bojoval s Fenrisem. Mladá čarodějka znovu vytvořila kouzlo a zasáhla bestii do zad. Fenrise to srazilo na zem, ale nic dalšího se nestalo. Matt soupeře zasáhl do krku. Tmavou podlahu skropila sprška krve. Druhý vlkodlak se ale nemínil tak rychle vzdát a ještě v leže kopl Matta do nohy. Anna vytvořila nové kouzlo a sálem otřásla mohutná detonace. Všechno se okamžitě začalo otřásat, ze stropu padaly kusy kamení. Tara, Matt i Anna se rozběhli ven a nechali Fenrise jeho osudu. Obě ženy byly již venku,

když Fenris popadl Matta a skočil s ním mezi trosky.

Tara zakřičela:

„Musíš to všechno zničit ohněm, jinak se Fenris vrátí.“

Anna vyčarovala ohnivou kouli a mrštila jí po budově. Ozval se další výbuch a vše zahalily plameny. Až poté si obě ženy všimly, že s nimi není Matt. Hleděly na plameny a čekaly na jeho příchod. Ale neukázal se. Anna si zatínala nehty do rukou. To ona zapálila celou budovu. Tara začala plakat, poté se otočily a odešly.

14.kapitola V ohni

Anna a Tara rychle probíhaly troskami Lycanopolis. Oheň, který čarodějka rozpoutala, se rychle šířil na okolní budovy, i tak se ale vlkodlaci zajímali spíše o obě ženy než o své domy. Tara by se sice mohla proměnit ve lvici, ale to by tu musela Annu nechat. Obě ženy se dostaly do skrytu stromů.

Náhle mladou čarodějkou něco udeřilo do zad.
Poté se ozval hluboký hlas.

„Zůstaňte stát na místě a my vás hned
nezabijeme.“

Anna se rychle otočila a vyslala na vlkodlaka
proud ohně. Bestii zasáhly plameny a ta na
místě shořela. Za vlkodlakem ale stáli dva
další. V rukou drželi pistole a mířili nimi na
obě ženy. Tara se otočila na mladou
čarodějkou a zašeptala.

„Něco udělej, cokoliv!“

Annu okamžitě napadlo jedno kouzlo, které
sice nikdy nedělala, ale mohlo by je
zachránit. Jeden z vlkodlaků se k nim začal
blížit, když se objevilo zlaté světlo a obě ženy
pohltilo. Obě dívky si připadaly, jako by
spadly do tuhého bahna. Tara se začínala
pomalu dusit, když nečekaně přistály na
písečné pustině.

„Kde jsme? Tohle nevypadá jako Evropa.“

Na svou otázku ale nedostala žádnou odpověď. Otočila se a viděla Annu, která ležela na zemi a nehýbala se. Kolem jejího břicha se roztékala červená louže, která se jen pomalu vsakovala do písku. Tara popadla mladou dívku a uviděla čistý průstřel. Vlkodlak musel vystřelit, ještě než zmizely z Lycanopolis. Náhle se kolem čarodějky objevilo modré světlo a rána zmizela. Anna pomalu vstala a rozhlédla se.

„Kde to jsme?“

Odpovědí jí byl jen udivený pohled starší ženy.

„Ty jsi čarodějka! Ty máš vědět, kde jsme, kam jsi nás dostala.“

Anna jen pokrčila rameny.

„Já to nevím. Myslela jsem na lvy a na jejich tábor. Ten výstřel nejspíš musel mé kouzlo pokazit.“

Tara se několik minut rozhlížela, než promluvila.

„Dostaneš nás ale zpět, ne?“

„Samozřejmě že dostanu, ale teď ne, jsem unavená. Musela jsem se sama vyléčit a to mě stálo hodně sil.“

Okolní ticho přerušil zvuk kopyt. Anna hleděla na muže v podivné zbroji, kteří se k nim blížili na koních. V rukou drželi meče a nevypadali mírumilovně.

Taře se ve tváři usadil vyděšený výraz.

„Nejde o to, kde jsme, ale v jaké jsme době. Přenesla jsi nás v čase.“

***

Trosky Lycanopolis ještě doutnaly, když vlkodlaci začali s opravami. Přepadení té malé skupinky zničil čtvrtinu města. Vrány se pomalu slétávaly na ohořelá těla a rvaly z nich kusy masa. Jen ony měly užitek z toho, co se tady stalo. Lvi dobili jen malé vítězství, které ale brzy zmizí. Jedna z vran přistála kousek od lidské paže, která trčela z hromady kamenů. Ostrý zobák chtěl vzít svou část

kořisti, když se ruka pohnula a chytila ptáka pod krkem. Ozvalo se křupnutí kostí a dravec spadl mrtvý na zem. Jeden z vlkodlaků si ale malého divadla před sebou všiml.

„Tady někdo žije, pojd'te rychle sem!“

Tři vlkodlaci přešli k místu, kde stál velký sál chrámu, a začali odhazovat kamení. Brzy nato mezi sebou nesli ohořelé tělo. Nikdo z nich nepoznal, o koho jde. V sále proti sobě bojovali lovec a jejich pán Fenris. Malý průvod procházel kolem mrtvol, když se od země ozvalo.

„Mně tady nikdo nepomůže?!“

Jeden z nosičů málem šokem spadl na zem. Z hromady těl se zvedaly zbytky nějakého člověka. Tělo bylo kompletní až na to, že na něm nebyl ani centimetr kůže.

„Ptala jsem se, jestli pomůžete i mně?!“

Vlkodlak jménem Fobos poznal, koho to má před sebou. Luciana celý zápas přežila, pokud se tomu dá tak říkat. Pomalu přešel ke

zmrzačené ženě a podepřel ji. Luciana se mu místo poděkování vysmekla a z jedné mrtvoly utrhla kus masa. Kořist rychle zmizela v jejích ústech. Zaznělo tiché praskání a zvuk, který připomínal mlaskání zvířete. Poté se na zničeném těle opět začala objevovat kůže. Brzy před nimi stála holohlavá čarodějka a vražedkyně Luciana.

„Tak co, zlatička, vyléčíme i toho muže, nebo ho necháme umřít?“

Nikdo jí neodpověděl.

„Mohli bychom také vyvléct to druhé tělo. Zatím jste nevytáhli ani polovinu lidí, kteří tam jsou zavalení.“

Čarodějka domluvila a procházela městem, aniž by se nechala rušit tím, že je nahá. Vojáci mezitím vynesli další polomrtvá těla a přenesli je do druhého největšího sálu ve městě. Nikdo se neuměl léčit tak rychle jako Luciana. Nemohli si proto být jistí, jestli mezi přeživšími není Fenris nebo lovec.

15.kapitola Ženský problém s časem

Luciana pomalu malovala runy na kus pergamenu. Snažila se nalézt lovkyně, které jim utekly. Chtěla se pomstít za zpola zničené město a zabitě příbuzné. Stále se jí ale nedařilo najít přesné místo, jen zmatené obrazy. Znovu dokreslila poslední runu a soustředila se. Viděla koně a vojáky ve zvláštních zbrojích. Obraz se konečně vyjasnil. Luciana pochopila, co se stalo.

Naivní mladá čarodějka udělal skok v čase. Svojí schopnost ale neovládala, pokud se nechtěla dostat dobrovolně do zajetí mongolských vojáků za doby Chingischána. Luciana se soustředila na kouzlo, které mělo dostat obě ženy zpátky do jejich doby. Něco neviditelného ji popadlo a vleklo napříč prostorem i časem.

**

Anna a Tara hleděly na ozbrojence, kteří je obklopili a mířili na ně zbraněmi. Nezbývalo jim nic jiného než muže následovat do jejich tábora. Jeden z mužů Annu popadl a praštil s ní na zem, v tu chvíli dívka ucítila, jak se jí chytá nějaké kouzlo. Soustředila se na proud magie a přitáhla ho k sobě. Mezi vojáky se náhle objevila postava ženy. Po těle se jí táhly jizvy a po holé lebce se táhly jako praskliny v kameni. Nově přichozí popadla dva meče a sekala do zaskočených protivníků. Vzduchem stříkaly proudy krve. Několik minut se ozývaly jen zoufalé výkřiky bojovníků, než vše utichlo. Žena, která byla

nyní celá pocákaná krví, prošla táborem až k oběma ženám.

„Jste si jisté, že víte, co děláte? Vy jste horší než vichřice.“

Tara hleděla na podivnou bojovnici. Místo ní ale promluvila Anna.

„Ty jsi Luciana?“

Neznámá se usmála, i když to spíš vypadalo jako pobavený škleb.

„Poznala jsi mě. Jak se ti to povedlo? Strhala jsi mi kůži z celého těla.“

„Jsi pořád stejně škaredá, nevidím rozdíl“

Odpověděla šklebící se čarodějka.

Všechny tři ženy uzavřely účelové spojení. Soupeřkami se stanou hned, jak se dostanou do vlastní doby. Všechny tři si sedly do kruhu a soustředily se na Lyncanopolis. Náhle je pohltil černý vír stínů. Ženy neudržely spojení a každou to táhlo jinam.

Luciana viděla, jak jí Tara mizí z dohledu. Anna jako první zmizela ve tmě. Vlkodlačice dopadla nohama na zem. Vrátila se zpět do svého stanu, její protivnice skončily ve věčném zatracení.

Čarodějka se opájela svým triumfem, když do jejího stanu vběhl muž a začal něco koktat.

„On se probudil a on chce mluvit s vámi, jen s vámi.“

„Mluv klidně a rychle mi řekni, o kom mluvíš“

Přerušila netrpělivě Luciana jeho zběsilý výklad.

Muž se pomalu nadechl a mluvil klidněji.

„Fenris a ten lovec, oba ten boj přežili. Fenris chtěl, abychom toho muže zabili, ale nejde to. Nikdo z nás se ho nemůže dotknout“

**

Matt ležel na něčem studeném. Hmátl pod sebe a položil ruku na nějaký kov. Celé tělo

ho pálilo. Jen matně si vzpomínal na vše, co se stalo. Bojoval s Fenrisem a vyhrál. Běžel za Tarou a Annou, když vše obklopily plameny. Cítil i paži, která ho popadla a strhla zpět do bortící se budovy. Snad to vlkodlaka opravdu zabilo. Museli ale najít jeho popel a ukrýt ho, jinak jej bestie opět ožíví. Lovec pohlédl na strop nad sebou, musel být pořád v Lycanopolis. Nakonec tedy prohráli a nezničili sídlo bestii.

**

Anna tvrdě dopadla na zem. Luciana je podrazila a obě je chtěla zabít. Mladá čarodějka se rozhlédla kolem sebe. Tohle tedy rozhodně nebyla ta správná doba a nejspíše ani svět, kam by se chtěla dostat. Až Lucianu chytí, tak jí udělá něco daleko horšího, než je stažení s kůže.

Všude byla jen mlha a budovy ze železa, které ale byly plné rzi. Anna se zvedla, přešla přes malý můstek, který se opovážlivě kymácel. Dostala se do poloviny polorozpadlé konstrukce, když se voda pod ní

začala pohybovat. Něco velkého si pod ní razilo cestu vodou.

Čarodějka se rozběhla, ale kov pod ní povolil. Spadla do vody a začal se topit. To, co jí ale bralo nejvíce vzduchu z plic, nebyla studená voda, ale to, co plavalo kolem ní.

Desítky upírů s bledou kůží plavali přímo kolem ní a čekali, až se utopí. Jejich těla vypadala vyzáble, ale Anna věděla, že je v nich dostatek síly na to, aby ji zabili.

Chystala se bojovat o život, ale nikdo na ní neútočil. Pomalu se vysoukala na břeh a ohlédla se. Bledá těla plavala pod vodou a o ni se nezajímala. Anna se vrátila na cestu a rozhlédla se. Nikde nebyl nikdo živý, až na holuby u cesty.

Čarodějka otevřela dveře prvního domu u cesty, ale ani tady to nevypadalo příliš živě. Chtěla na pomoc přivolat magii, ale necítila v sobě vůbec nic, jako by jí studená voda uloupila vše, co uměla.

Náhle za ní zaznělo hluboké zavrčení. Anna se rychle otočila, ale nic za ní nebylo. Nejspíše se jí něco zdálo.

Vyšla schody a vstoupila přímo do malé místnosti, kde byly jen tři věci. Starý stůl, ještě starší židle a bytost, kterou čarodějka sice uměla zařadit, ale nevěřila tomu. Bytost měla na výšku dva metry a ostré rohy rozhodně nepůsobily přátelsky, i kdyby se nedívala do žlutých očí, které si ji až příliš bystře prohlížely.

„Ty jsi démon?“

Bytost pomalu přikývla.

„Dokonce znáš i mé jméno, jednou jsme se setkali. Vděčíš mi za mnohé.“

Anna pořád nevěřila tomu, co viděla. Jak před ní mohl najednou stát? Měl být v astrálním světě, obklopený lapenými dušemi.

Démon jí ale již dávno četl myšlenky.

„Já nejsem ve vašem světě, ale ty jsi ve světě mém. Jsi v mojí říši, z které se nikdy nedostaneš ven.“

